Ei seäl polnud seädust, takti,
Olli maas nüüd rammuto
Teine jalg jäend selja alla
Käsfarasse hulluste,
Soned pekswad, nahk on palla,
Waene luggo öiete.
Omma ihho istukille
Waewaga nüüd aeab ta,
Köie tükki kütkakille,
Ilma peält nüüd neab ta:
„Wötko se, ja teine ärra,
Sandid asjad ilma peält!
Nende läbbi woind kas surra,
Kukkudes siit üllewelt.“
Siiski ellab Simmukenne,
Ikka weel stin ilma peäl;
Weelgi wina himmukenne
Armas temma süddamel'.
Oh! et sa nüüd saaksid targaks,
Pärrast pomist ellades.
Miks sa teed weel ennast wargaks?
Teise omma piddades.
Ärra minne ennam metsa
Kurja nou ja köiega.
Jäeb köis terweks, siis saad otsa,
Kurrat wiib se köiega
Pörgusse sind pöllema.